

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Osijeku
Osijek, Zagrebačka 2

Poslovni broj: P-113/2024-83

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Osijeku, po sutkinji Marini Ljubičić Knežević, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski Telekom d.d., OIB: 81793146560, Zagreb, Radnička cesta 21, kojeg zastupa Sonja Borić Jurić, OIB: 08436132261, odvjetnica u OD Hanžeković & partneri, Zagreb, Radnička cesta 22, protiv tuženika GRAD VUKOVAR, OIB: 50041264710, Vukovar, dr. Franje Tuđmana 1, kojeg zastupa Boris Hlatki, OIB: 02966418862, odvjetnik u Vukovaru, Josipa Jurja Strossmayera 5a/12, radi isplate 583.267,16 EUR, nakon glavne i javne rasprave zaključene 15. rujna 2026., u nazočnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu sudske odluke održanom 23. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku GRAD VUKOVAR, OIB: 50041264710, Vukovar, dr. Franje Tuđmana 1, isplatiti tužitelju Hrvatski Telekom d.d., OIB: 81793146560, Zagreb, Radnička cesta 21, ukupan iznos od 583.267,16 EUR (petstoosamdesettritisuće dvjesto šezdesetsedameura i šesnaestcenti) sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na svaki pojedini iznos od dospijeća pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 1. siječnja 2024. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koje teku na iznos od:

- 133.020,94 EUR od 17. kolovoza 2018. do isplate,
- 95.488,00 EUR od 7. kolovoza 2019. do isplate,
- 27.317,70 EUR od 27. kolovoza 2019. do isplate,
- 109.146,84 EUR od 4. kolovoza 2020. do isplate,
- 109.146,84 EUR od 29. srpnja 2021. do isplate,
- 109.146,84 EUR od 10. kolovoza 2022. do isplate, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 86.501,60 EUR (osamdesetšestisućapetstojedaneuro i šezdesetcenti) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 23. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u iznosu od 29.554,36 EUR (dvadesetdevetisućapetstopedesetčetireura i tridesetšestcenti), odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi u bitnom navodi kako je 10. lipnja 2009. s tuženikom sklopio na neodređeno vrijeme Ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama te se obvezao podmirivati godišnju naknadu za služnost (u daljnjem tekstu: Ugovor o osnivanju služnosti), međutim, unatoč činjenici postojanja Ugovora o osnivanju služnosti između tužitelja i tuženika kojim je reguliran međusobni odnos u pogledu korištenja nekretnina ili javnih površina u vlasništvu ili pod upravljanjem tuženika za tužiteljeve elektroničke komunikacijske infrastrukture (u daljnjem tekstu: EKI), tuženik je pozivom na čl. 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama 7. svibnja 2018. podnio zahtjev Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti (dalje u tekstu: HAKOM) za utvrđivanjem infrastrukturnog operatora u odnosu na tužitelja, kao i visine naknade za pravo puta u visini određenoj Pravilnikom o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine 152/11, 151/14, 95/17, u daljnjem tekstu: Pravilnik) te je time tuženik, unatoč ugovornom odnosu s tužiteljem, zatražio i utvrđivanje obveze tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta u visini određenoj Pravilnikom, a koja naknada je značajno veća od naknade utvrđene Ugovorom o osnivanju služnosti. Tužitelj dalje ističe kako obveza plaćanja naknade za pravo puta ne postoji u slučaju kada postoji neko drugo pravo, odnosno uređen ugovorni odnos na osnovu kojeg se koristi nekretnina pa u tom slučaju nije moguća niti primjena iznosa i načina obračuna (više) naknade u skladu sa Pravilnikom. Nadalje, tuženik je nakon podnošenja zahtjeva HAKOM-u tužitelju dostavio Izjavu o jednostranom otkazu Ugovora o osnivanju služnosti od 12. srpnja 2018., iz čega proizlazi kako je tuženik zlorabio pravo i potpuno neosnovano otkazao ugovore o osnivanju prava služnosti isključivo radi neutemeljenog ostvarivanja prava na višu naknadu. Dalje tužitelj navodi kako je HAKOM povodom zahtjeva tuženika donio Djelomično rješenje od 3. kolovoza 2018. kojim utvrđuje tužitelja infrastrukturnim operatorom i da tužitelj ima pravo puta na nekretninama obuhvaćenim tim rješenjem (nekretnine na kojima tužitelj ima izgrađenu EKI, a na kojima je tuženik upisan kao vlasnik u zemljišne knjige) te Rješenje od 6. kolovoza 2019. kojim utvrđuje tužitelja infrastrukturnim operatorom i da tužitelj ima pravo puta na nerazvrstanim cestama navedenim u Jedinствenoj bazi podataka o nerazvrstanim cestama i drugim nekretninama u vlasništvu ili pod upravljanjem tuženika. Tužitelj ističe kako je otkaz Ugovora o osnivanju služnosti nezakonit i ne proizvodi pravne učinke pa Ugovor nikada nije niti prestao i to iz razloga što je u konkretnom slučaju riječ o ugovoru koji je mješovite prirode i koji s obzirom na svrhu ugovora – osnivanje služnosti kao stvarnog prava – nije moguće otkazati jednostranom izjavom o otkazu, kao što je to nezakonito učinio tuženik te kako je pred sudom pokrenuo sudski spor radi utvrđivanja otkaza nezakonitim, odnosno kako je Ugovor i

dalje na snazi i proizvodi pravne učinke. Nadalje, nikakva druga pravna osnova za korištenje predmetnih nekretnina nije trebala niti nastati jer se između tužitelja i tuženika od 10. lipnja 2009. nadalje trebao primjenjivati Ugovor o osnivanju prava služnosti, zbog čega je rješenje HAKOM-a o utvrđenju prava puta i visini naknade za pravo puta bespredmetno jer nikada nije trebala postojati obveza tužitelja da tuženiku vrši plaćanja povrh iznosa utvrđenog Ugovorom te stoga postoji pravo tužitelja na povrat plaćenog tuženiku bez osnove, odnosno obveza plaćanja naknade za pravo puta ne postoji ako na nekretnini postoji koje drugo pravo na temelju kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje nekretnine, a između tužitelja i tuženika je cijelo vrijeme na snazi Ugovor o osnivanju služnosti od 10. lipnja 2009. Naime, s obzirom da je naknada koja se podmiruje sukladno Pravilniku o potvrdi i naknadi o pravu puta određena u većem iznosu od naknade određene ugovorom, proizlazi da je tužitelj podmirio tuženiku veći iznos od onog što je bio u obvezi podmiriti te postoji razlika više plaćenog koja je plaćena bez valjane i na zakonu i pozitivnim propisima utemeljene osnove. Zaključno, tužitelj je sveukupno tuženiku isplatio iznos od 915.779,94 EUR, dok je bio u obvezi isplatiti iznos s naslova naknade za služnost od 332.512,77 EUR te proizlazi kako postoji razlika više plaćenog u iznosu od 583.267,16 EUR.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi kako osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, odnosno kako je tužitelj tuženiku platio utuženi iznos na temelju valjane i na zakonu i pozitivnim propisima utemeljene osnove. Naime, tuženik je od tužitelja primio utuženi iznos na temelju Djelomičnog rješenja HAKOM-a od 3. kolovoza 2018. te na temelju rješenja HAKOM-a od 6. kolovoza 2019., a tužitelj je sudjelovao u postupku donošenja spomenutih rješenja i dostavio očitovanje, presliku Ugovora i dokaze o plaćenju naknadi, dok je 27. lipnja 2018. tužitelj dostavio i Elaborat za pravo puta broj 229/2018 i svu drugu potrebnu dokumentaciju za donošenje rješenja HAKOM-a. Nadalje, predmetna rješenja su pravomoćno okončana presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj UsII-364/18-9 od 20. veljače 2019. te je i prijedlog podnesen od strane tužitelja za obnovu tog upravnog spora, a kojim je odbijen tužbeni zahtjev za poništenjem rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, odbačen rješenjem Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj UsII-608/19-3 od 7. listopada 2020. Tuženik dalje navodi kako je u rješenju Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kojim je odbačen prijedlog za obnovu upravnog spora jasno navedeno kako bez obzira na sudsku praksu na koju se tužitelj u prijedlogu za obnovu pozivao, a na koju se poziva i u ovoj tužbi, Upravni sud kada je odbio njegov tužbeni zahtjev nije pogrešno razriješio prethodno pravno pitanje o kojem je izravno ovisila odluka, odnosno navodi se kako niti ocjena valjanosti otkaza ugovora o služnosti nema značenje prethodnog pitanja bez rješavanja kojeg ne bi bilo moguće riješiti upravnu stvar utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a posljedično tome i odrediti naknadu za pravo puta te je zaključno navedeno kako presude drugih sudova ne dovode do drugačijeg rješenja. Dalje tuženik navodi kako se u konkretnom slučaju ne može raditi o stjecanju bez osnove jer je utuženi iznos stečen od strane tužitelja na temelju Djelomičnog rješenja HAKOM-a od 3. kolovoza 2018. te na temelju rješenja HAKOM-a od 6. kolovoza 2019. Tuženik također navodi kako je tužbeni zahtjev previsoko postavljen, odnosno kako su Ugovorom o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 10. lipnja 2009. obuhvaćene manje količine nekretnina od onih koje su obuhvaćene Djelomičnim rješenjem HAKOM-a od 3. kolovoza 2018. te Rješenjem HAKOM-a od 6. kolovoza 2019. pa se niti naknada za pravo puta utvrđena rješenjem HAKOM-a ne odnosi samo na nekretnine iz Ugovora koji je raskinut, nego

na veću površinu nekretnina od kojih dio nije niti bio obuhvaćen ugovorom i iste su obuhvaćene tek rješenjem HAKOM-a. Naime, otkazanim Ugovorom o osnivanju prava služnosti tužitelj je bio obavezan uplatiti godišnji avans na ime naknade za osnivanje prava služnosti u iznosu od 501.063,49 kn, a predmetnim ugovorom nije točno definirana duljina trase na javnoj površini na kojoj se ustanovljuje služnost, nego je ona iskazana paušalno u površini od 137.412,00 m. Tužitelj je navedenim Ugovorom bio u obvezi do 31. prosinca 2010. godine sačiniti geodetsku izmjeru i identifikaciju čestica sve u cilju definiranja točne površine na kojoj je osnovano pravo služnosti, a kako bi se mogla izračunati točna visina naknade za služnost, što tužitelj za vrijeme trajanja ugovora nije učinio pa je razvidno kako je tužitelj od dana sklapanja Ugovora o osnivanju prava služnosti pa do njegovog otkaza plaćao tuženiku umanjeni iznos, odnosno nije postupio u skladu sa čl. 5. st. 4. Ugovora o osnivanju prava služnosti. Nadalje, tužitelj je u lipnju 2018., po nalogu HAKOM-a, a za potrebe donošenja rješenja, izradio Elaborat prava puta elektroničke komunikacijske infrastrukture za područje Grada Vukovara za potrebe utvrđivanja naknade za pravo puta, a duljina trase koja je utvrđena predmetnim elaboratom razlikuje se od paušalno iskazane površine u otkazanom Ugovoru o osnivanju prava služnosti i iznosi 153.462,95 m, ali niti površina utvrđena predmetnim elaboratom iz 2018. ne odgovara više točnom zbroju površina koju koristi tužitelj za svoju EKI jer se tuženik u međuvremenu upisao kao nositelj prava vlasništva na nekretninama na kojima 2018. nije bio upisan. Također, tuženik ističe prigovor zastare.

3. Podneskom od 7. studenog 2023. tužitelj se očitovao na odgovor na tužbu i u bitnom naveo kako Ugovor nije zakonito otkazan, odnosno kako je isti na snazi, kako među strankama postoji drugo pravo te kako su Ugovorom nedvosmisleno obuhvaćene sve javne površine u vlasništvu tuženika.

4. Podneskom od 17. studenog 2023. tuženik se očitovao na prethodno navedeni podnesak tužitelja i u bitnom naveo kako je Ugovor neodređen jer nisu jasno navedene i popisane sve čestice u vlasništvu tuženika, s navođenjem veličine svake čestice, odnosno kako cijena ugovorom nije niti utvrđena pa iznosi koje je tuženik primao, odnosno tužitelj plaćao na temelju ugovora do raskida istog ne mogu biti ukupni iznosi koje je tužitelj trebao platiti s osnova naknada, a koji se utvrđuju po m², tj. kako je pitanje naknade riješeno rješenjem HAKOM-a.

5. Podneskom od 9. siječnja 2024. tužitelj se očitovao na podnesak tuženika i u bitnom naveo kako je jasno definirano da su predmet Ugovora sve javne površine u vlasništvu tuženika, a sve u svrhu gradnje, polaganja, održavanja, razvoja i korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture, odnosno kako je namjera ugovora njime obuhvatiti sve javne gradske površine na kojima korisnik ima elektroničku komunikacijsku infrastrukturu pa su navodi tuženika o navodnoj neodređenosti nekretnina obuhvaćenih ugovorom pravno neosnovani. Nadalje, Ugovorom je jasno definiran iznos naknade koju je tužitelj dužan godišnje plaćati te mehanizam utvrđivanja točne duljine javnih površina korištenih u svrhu elektroničke komunikacijske infrastrukture, a u slučaju da je tuženik bio nezadovoljan dinamikom ispunjenja obveze tužitelja na izradu isprava prema kojima bi se ta stvarna duljina mogla utvrditi, trebao je tužitelja pozvati na ispunjenje u primjerenom naknadnom roku za ispunjenje te tek po isteku naknadnog roka eventualno raskinuti ugovor u slučaju neispunjenja. Osim toga, ističe se kako je prema Ugovoru i tuženik bio dužan „za sve one površine za koje nije sređeno zemljišnoknjižno stanje, uložiti maksimalne napore

da to stanje sredi i omogućiti upis služnosti u korist Korisnika služnosti.“ Tužitelj isto tako naglašava kako je iznos predujma, kao i mehanizam utvrđivanja naknade utemeljene na stvarnim površinama jasno predviđen Ugovorom.

6. Rješenjem ovog suda poslovni broj P-230/2023-12 od 31. siječnja 2024. sud je odredio prekid postupka u konkretnoj pravnoj stvari do pravomoćnog završetka postupka koji se vodi pred Općinskim sudom u Vukovaru pod poslovnim brojem P-322/2023, a radi utvrđenja otkaza ovdje spornog Ugovora o osnivanju služnosti nezakonitim, protiv kojeg rješenja je tuženik podnio žalbu pa je rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-749/2024-2 od 21. veljače 2024. ukinuto rješenje Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-230/2023-12 od 31. siječnja 2024. i predmet vraćen istom sudu na ponovan postupak.

7. U daljnjem tijeku postupka tužitelj je ostao kod prijedloga za prekidom postupka, dok se tuženik i dalje protivio istom.

8. Čl. 213. st. 1. t. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; u daljnjem tekstu ZPP) propisano je kako sud će prekid postupka odrediti i ako je odlučio da sam ne rješava o prethodnom pitanju.

9. Nadalje, čl. 12. st. 1. ZPP-a propisano je kako kad odluka suda ovisi o prethodnom rješenju pitanja postoji li neko pravo ili pravni odnos, a o tom pitanju još nije donio odluku sud ili drugo nadležno tijelo (prethodno pitanje), sud može sam riješiti to pitanje ako posebnim propisima nije drugačije određeno, dok je stavkom 2. istog članka propisano kako odluka suda o prethodnom pitanju ima pravni učinak samo u parnici u kojoj je to pitanje riješeno.

10. U konkretnoj pravnoj stvari sud je odlučio kako će sam riješiti prethodno pitanje, odnosno utvrditi je li otkaz Ugovora o osnivanju služnosti bio nezakonit te je odbio prijedlog tužitelja za prekidom ovog postupka.

11. Naime, tužba u ovoj pravnoj stvari je podnesena 16. kolovoza 2023., dok je tužba u predmetu Općinskog suda u Vukovaru poslovni broj P-322/2023 podnesena 4. kolovoza 2023. (str. 24-37 spisa).

12. Na ročištu održanom 15. rujna 2026. punomoćnici stranaka naveli su kako je tek u prosincu ove godine (2026.) zakazano pripremno ročište u predmetu Općinskog suda u Vukovaru poslovni broj P-322/2023.

13. Imajući u vidu činjenicu kako sud mora nastojati da se postupak provede bez odugovlačenja i u razumnom roku, u skladu sa čl. 10. st. 1. ZPP-a, sud je odlučio kako će sam riješiti prethodno pitanje, odnosno utvrditi je li Ugovor o osnivanju služnosti nezakonito otkazan.

14. U dokaznom dijelu postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama sklopljen između tuženika i tužitelja od 10. lipnja 2009. (str. 7-10 spisa), podnesak – otkaz Ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 10. lipnja 2009. tuženika na ime tužitelja od 12. srpnja 2018.

(str. 11 spisa), Djelomično rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 3. kolovoza 2018. (str. 12-17 spisa), Rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 6. kolovoza 2019. (str. 18-23 spisa), tužbu ovdje tužitelja podnesenu protiv ovdje tuženika radi utvrđenja predmnijevane služnosti i neosnovanosti otkaza Ugovora o služnosti od 7. kolovoza 2023. (str. 24-37 spisa), presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3718/2018-9 od 4. rujna 2020. (str. 38-43 spisa), presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6372/2019-4 od 8. listopada 2020. (str. 46-50 spisa), rješenje Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj UsII-608/2019-3 od 7. listopada 2020. (str. 51-52 spisa), potvrde o uplati (str. 53-57 spisa), Elaborat prava puta od lipnja 2018. (str. 68-70 spisa), podnesak – odgovor na otkaz Ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama br. T45-130/09 tužitelja na ime tuženika od 23. srpnja 2018. (str. 76 spisa), presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj UsII-390/18-6 od 13. veljače 2020. (str. 77-81 spisa), dokaz o podnošenju tužbe (str. 82-87 spisa), presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2740/2022-2 od 27. rujna 2023. (str. 100-108 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj P-51/2023-31 od 17. rujna 2024. (str. 134-139 spisa), presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-458/2023-2 od 10. prosinca 2024. (str. 191-196 spisa), presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-569/2023-2 od 29. travnja 2025. (str. 235-243 spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3138/2024-10 od 2. prosinca 2025. (str. 393-399 spisa), potvrdu o pravu puta (str. 443-446 spisa) i popis potpisanih ugovora o osnivanju prava služnosti (str. 447-448 spisa).

15. Također, sud je izveo dokaz telekomunikacijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku mr. sc. Anđelku Lišnjiću, dipl. ing. na okolnost količine elektroničke komunikacijske infrastrukture koju tužitelj koristi sukladno Ugovoru i Elaboratu, ali i točne količine koje stvarno koristi bez obzira na ono što je navedeno u Ugovoru i Elaboratu (nalaz i mišljenje vještaka str. 154-179 spisa), dokaz geodetskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku GEOPREM d.o.o. na okolnost točne količine elektroničke komunikacijske infrastrukture koju tužitelj stvarno koristi bez obzira na ono što je navedeno u Ugovoru i Elaboratu na području Grada Vukovara (nalaz i mišljenje vještaka str. 254-265, 288-336 i 344-380 spisa) i dokaz financijsko – knjigovodstvenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku FINANCIJE LB d.o.o. na okolnost razlike između uplaćenih iznosa i ugovorenih iznosa te na okolnost koliko bi tužitelj trebao platiti s obzirom na količinu površina koje je stvarno koristio, a ne sukladno samo elaboratu i ugovoru (nalaz i mišljenje vještaka str. 416-429 spisa).

16. Tužbeni zahtjev je osnovan.

17. Među parničnim strankama nije sporna činjenica kako su 10. lipnja 2009. sklopile Ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama (str. 7-10 spisa) te kako je podneskom od 12. srpnja 2018. tuženik jednostrano otkazao predmetni ugovor (str. 11 spisa).

18. Nesporno je i kako je Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti 3. kolovoza 2018. donijela Djelomično rješenje kojim je utvrđeno kako je tužitelj infrastrukturni operator i kako isti ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja predmetnog rješenja nalaze u vlasništvu tuženika, a na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu

povezanu opremu, a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI, a navedenim rješenjem utvrđena je godišnja naknada za pravo puta (str. 12-17 spisa).

19. Nadalje, nesporno je i kako je Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti 6. kolovoza 2019. donijela rješenje kojim je utvrđeno kako je tužitelj infrastrukturni operator te kako isti ima pravo puta na nerazvrstanim cestama i drugim nekretninama u vlasništvu ili pod upravljanjem tuženika, a na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Također je predmetnim rješenjem utvrđena godišnja naknada za pravo puta (str. 18-23 spisa).

20. Također je nesporno kako je rješenjem Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj UsII-608/19-3 od 7. listopada 2020. odbačen prijedlog za obnovu upravnog spora (str. 51-52 spisa), odnosno kako je presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj UsII-390/18-6 od 13. veljače 2020. odbijen tužbeni zahtjev ovdje tužitelja za poništenje Djelomičnog rješenja HAKOM-a od 3. kolovoza 2018. (str. 77-81 spisa).

21. Sporna je osnova i visina tužbenog zahtjeva, kao i je li osnovan prigovor zastare.

22. Naime, tužitelj je tijekom postupka isticao kako je Ugovor o osnivanju prava služnosti nezakonito otkazan, odnosno kako je isti i dalje na snazi i proizvodi pravne učinke pa nikakva druga pravna osnova za korištenje predmetnih nekretnina nije trebala niti nastati, odnosno kako je tuženik ovdje utuženi iznos, preplaćeni iznos na ime naknade za pravo puta, stekao bez osnove.

23. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, sud je utvrdio kako je isti neosnovan.

24. Čl. 225. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; u daljnjem tekstu ZOO) propisano je kako tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

25. U konkretnom slučaju tužba je podnesena 15. kolovoza 2023., a tužitelj tužbenim zahtjevom potražuje pojedinačne iznose dospjele u razdoblju od 17. kolovoza 2018. do 10. kolovoza 2022.

26. S obzirom na činjenicu kako se u konkretnoj pravnoj stvari primjenjuje zastarni rok od pet godina, sud je utvrdio kako nije nastupila zastara.

27. U daljnjem tijeku postupka sud je cijenio dokaze u odnosu na sporne činjenice.

28. Uvidom u nalaz i mišljenje vještaka mr. sc. Anđelka Lišnjića, dipl. ing. (str. 154-179 spisa) sud je utvrdio kako je ukupna telekomunikacijska infrastruktura infrastrukturnog operatora i to ovdje tužitelja u ukupnoj dužini od 167196,24 m, od čega

se 137309,70 m odnosi na kanalizaciju, 1263,69 m na nadzemnu mrežu i 28622,86 m na telekomunikacijsku infrastrukturu direktno položenu u zemlju. Nadalje, za podatke o trenutnim količinama telekomunikacijske infrastrukture vještak je naveo kako je potrebno izvesti dokaz geodetskim vještačenjem.

29. Iz nalaza i mišljenja vještaka GEOPREM d.o.o. (str. 254-265, 288-336 i 344-380 spisa) razvidno je kako rezultati predmetnog vještačenja prikazuju ukupnu količinu (dužinu) elektroničke komunikacijske infrastrukture (EKI) po katastarskim česticama na području šest katastarskih općina koje teritorijalno čine Grad Vukovar i Vukovar, Borovo naselje, Grabovo, Lipovača, Sotin i Bršadin. Nadalje, dužine EKI na katastarskim česticama u vlasništvu tuženika na dan dostave podataka tužitelja i to 9. rujna 2025. su sljedeće: dužina trasa kabela položenog u zemlju 31.026 m, dužina trasa kabelske kanalizacije 149.084 m, dužina trasa zračnih kabela 43.806 m i krovnih nosača 113 m. Dužine EKI na katastarskim česticama u suvlasništvu tuženika na dan dostave podataka tužitelja i to 9. rujna 2025. su sljedeće: dužina trasa kabela položenog u zemlju 42 m, dužina trasa kabelske kanalizacije 164 m, dužina trasa zračnih kabela 21 m.

30. Uvidom u nalaz i mišljenje vještaka FINACIJE LB d.o.o. (str. 416-429 spisa) sud je utvrdio kako razlika između ugovorenog iznosa naknade za pravo puta i uplaćenih iznosa nakon donošenja Djelomičnog rješenja HAKOM-a od 3. kolovoza 2018. iznosi ukupno 583.267,19 EUR. Nadalje, s obzirom na količinu površina od 186,500 m², koje je tužitelj stvarno koristio u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka geodezije, a ne u skladu sa Elaboratom i Ugovorom, godišnji iznos naknade za pravo puta iznosi 148.516,82 EUR pa je tužitelj platio više u odnosu na naknadu koju bi bio dužan platiti prema korištenim površinama i to iznos od 173.195,84 EUR.

31. Nalaze i mišljenja vještaka sud je prihvatio iz razloga što su isti jasni, objektivni i sačinjeni u skladu s pravilima struke, kao i materijalnu dokumentaciju u spisu.

32. Iz Ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama sklopljenog između tuženika i tužitelja od 10. lipnja 2009. (str. 7-10 spisa) razvidno je kako tuženik daje pravo služnosti na javnim površinama na neodređeno vrijeme, a tužitelj preuzima pravo služnosti javne površine na način i u opsegu pobliže opisanom u čl. 3. i 6. predmetnog Ugovora (čl. 4. Ugovora). Nadalje, iz predmetnog Ugovora razvidno je i kako su ugovorne strane suglasno utvrdili kako će razliku između plaćenog avansa i iznosa naknade koja će se utvrditi nakon geodetske izmjere i identifikacije čestica nadoknaditi ugovornoj strani koja je u šteti (čl. 5. st. 4. Ugovora).

33. Uvidom u podnesak tuženika na ime tužitelja od 12. srpnja 2018. (str. 11 spisa) sud je utvrdio kako je tuženik otkazao ovdje sporan Ugovor i to pozivom na članak 212. ZOO-a.

34. Čl. 212. st. 1. ZOO-a propisano je ako trajanje obveznog odnosa nije određeno, svaka ga strana može okončati otkazom.

35. Čl. 199. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, 81/15 i 94/17; u daljnjem tekstu ZV) propisano

je kako osobna služnost je stvarno pravo koje ovlašćuje pojedinačno određenu osobu da se na određeni način služi tuđom stvari (poslužna stvar), čiji svagdašnji vlasnik to mora trpjeti.

36. Čl. 219. st. 1. ZV-a propisano je kako na temelju valjanoga pravnoga posla kojemu je cilj stjecanje služnosti osnivaju se prava služnosti izvođenjem iz vlasništva poslužne stvari, odnosno iz pripadanja prava koje je poslužna stvar, a na način određen zakonom.

37. Čl. 244. st. 1. ZV-a propisano je kako pravo osobne služnosti prestaje smrću ovlaštenika ili prestankom pravne osobe koja je bila ovlaštenik toga prava, ako nije drukčije određeno, odnosno člancima 237.-245. ZV-a propisano je kako do prestanka služnosti dolazi propašću stvari, sjedinjenjem, odreknućem ovlaštenika, istekom roka i ispunjenjem raskidnoga uvjeta, neizvršavanjem, ukinućem, zaštitom tuđeg povjerenja, prestankom ovlaštenika te rasterećenjem zakonom ili odlukom upravne vlasti.

38. Dakle, iz prethodno navedenih zakonskih odredbi ne proizlazi kako do prestanka služnosti dolazi otkazom.

39. Po stavu ovog suda ugovor o osnivanju prava služnosti od samog početka predstavlja ugovor stvarnog prava usmjeren na osnivanje prava služnosti, a ne predstavlja ugovor o trajnom obveznom odnosu, koji bi se mogao otkazati u smislu čl. 212. st. 1. ZOO-a. Naime, navedenim ugovorom nije uspostavljen trajni ugovorni odnos s postojanjem uzajamnih obveza ugovornih stranaka, već je taj ugovor usmjeren na stjecanje stvarnog prava i egzistira sve do stjecanja prava služnosti, do kojeg ovisno o okolnostima slučaja i aktivnosti ugovornih stranaka dolazi uknjižbom (tako i u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 998/2022-2 od 24. siječnja 2023.).

40. S obzirom na prethodno navedeno, sud je utvrdio kako je ovdje sporan Ugovor nezakonito otkazan, odnosno kako je isti i dalje na snazi, a u takvoj situaciji, sve dok su stranke vezane ugovorom, tuženik nije ovlašten zahtijevati plaćanje naknade preko ugovorenog iznosa (tako i u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-458/2023-2 od 10. prosinca 2024.).

41. Čl. 1111. st. 1. ZOO-a propisano je kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok je stavkom 3. istog članka propisano kako obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

42. U konkretnom slučaju utvrđeno je kako je Ugovor i dalje na snazi, odnosno kako je dio imovine tužitelja prešao u imovinu tuženika, a taj prijelaz nema osnove pa je tuženik dužan isti vratiti.

43. Izvedenim dokazom financijsko knjigovodstvenim vještačenjem utvrđeno je kako razlika između ugovorenog iznosa naknade za služnost i uplaćenih iznosa

nakon donošenja Djelomičnog rješenja HAKOM-a od 3. kolovoza 2018. iznosi 583.267,16 EUR, a također je utvrđeno i kako je tužitelj platio više u odnosu na naknadu koju bi bio dužan platiti prema korištenim površinama i to u iznosu od 173.195,84 EUR.

44. S obzirom na činjenicu kako je tuženik utužene iznose stekao bez osnove, sud je prihvatio tužbeni zahtjev i tuženika obvezao na isplatu utuženog iznosa s pripadajućim zateznim kamatama, u skladu sa čl. 1111. st. 1. i 3., čl. 1115. i čl. 29. ZOO-a.

45. Sud je odbio dokazni prijedlog tužitelja za izvođenjem dokaza saslušanjem svjedoka Maje Mandić i Dražena Salopeka te dokazni prijedlog tuženika za izvođenjem dokaza saslušanjem svjedoka Lidije Nikšić iz razloga što sud u postupku pred trgovačkim sudovima, u pravilu, utvrđuje odlučne činjenice na temelju isprava, u skladu sa čl. 492.a ZPP-a te iz razloga što je činjenično stanje dovoljno jasno utvrđeno kako bi sud mogao donijeti odluku, u skladu sa čl. 10. st. 1. ZPP-a.

46. Odluku o naknadi parničnih troškova sud je donio u skladu sa čl. 151., čl. 154. st. 1., čl. 155. i čl. 164. st. 1. i st. 4. ZPP-a, a visina istih odmjerena je prema odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/2023; u daljnjem tekstu OT) i Uredbe o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", broj 37/23 i 50/26).

47. Sud je tužitelju priznao trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 86.501,60 EUR.

48. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe od 15. kolovoza 2023. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 7. t. 1. OT), trošak sastava podneska od 7. studenog 2023. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 8. t. 1. OT), trošak sastava podneska od 9. siječnja 2024. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 8. t. 1. OT), trošak sastava podneska od 18. siječnja 2024. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. t. 4. OT), trošak sastava podneska od 15. travnja 2025. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 8. t. 1. OT), trošak sastava podneska od 27. svibnja 2025. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. t. 4. OT), trošak sastava podneska od 18. lipnja 2025. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. t. 4. OT), trošak sastava podneska od 4. veljače 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. t. 3. OT), trošak sastava podneska od 4. ožujka 2026. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 8. t. 1. OT), trošak sastava žalbe od 24. prosinca 2025. u iznosu od 2.922,68 EUR (Tbr. 10. t. 4. OT), trošak zastupanja na ročištu održanom 15. studenog 2023. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT), trošak zastupanja na ročištu održanom 24. siječnja 2024. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT), trošak zastupanja na ročištu održanom 14. studenog 2024. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9. t. 5. OT), trošak zastupanja na ročištu održanom 10. prosinca 2024. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT), trošak zastupanja na ročištu održanom 17. travnja 2024. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT), trošak zastupanja na ročištu održanom 10. ožujka 2026. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT), trošak zastupanja na ročištu održanom 15. rujna 2026. u iznosu od 5.845,35 EUR (Tbr. 9. t. 1. OT), sve uvećano za PDV, što ukupno iznosi 84.589,41 EUR.

49. Također, sud je tužitelju priznao trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 331,81 EUR (Tar. br. 1. t. 1.), trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu

od 663,61 EUR (Tar. br. 2. t. 1.) te trošak na ime predujma za izvođenje dokaza vještačenjem u ukupnom iznosu od 916,77 EUR.

50. Cijeneći koji su troškovi bili potrebni za vođenje ovog spora i u kojoj visini, sud je zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 29.554,36 EUR odbio kao neosnovan, iz razloga što je tužitelj tražio trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 663,61 EUR, a sud mu je priznao trošak u iznosu od 331,81 EUR, koji trošak je tužitelj i imao. Također, tužitelj je tražio trošak na ime predujma za izvođenje dokaza vještačenjem u ukupnom iznosu od 1.350,00 EUR, a sud mu je priznao trošak u iznosu od 916,77 EUR, koji trošak je tužitelj i imao.

51. Nadalje, tužitelj je tražio trošak sastava podnesaka od 18. siječnja 2024., 27. svibnja 2025. i 18. lipnja 2025. po Tbr. 8. t. 1. OT, a sud mu je priznao trošak po Tbr. 8. t. 4. OT, s obzirom na činjenicu kako se radi o troškovima sastavljanja ostalih podnesaka.

52. Tužitelj je također tražio trošak sastava podneska od 4. veljače 2026. po Tbr. 8. t. 1. OT, a sud mu je priznao trošak po Tbr. 8. t. 3. OT, s obzirom na činjenicu kako se radi o trošku sastava obrazloženog podneska izvan Tbr. 8. t. 1. OT.

53. Slijedom navedenog, riješeno je kao u izreci.

U Osijeku 23. listopada 2026.

Sutkinja
Marina Ljubičić Knežević

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana putem ovog suda.

Broj zapisa: **9-3088f-18cc0**

Kontrolni broj: **02934-a05e8-608d0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.